

DESCONEGUTS

DAVID LOZANO

marjal

PERISCOPI

DESCONEGUTS

**PREMI EDEBÉ
DE LITERATURA
JUVENIL**

DAVID LOZANO

DESCONEGUTS

**PREMI EDEBÉ
DE LITERATURA
JUVENIL**

marjal

Obra guanyadora del Premi EDEBÉ de Literatura Juvenil segons el veredict del jurat format per Xavier Brines, Paula Jarrin, Rosa Navarro Durán, Robert Saladrigas i Care Santos.

Títol original: *Desconocidos*

© David Lozano, 2018

© Ed. Val.: Marjal, 2020

Alt Palància, 6, baixos

46920 Mislata (València)

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura Juvenil: Elena Valencia

Disseny de la col·lecció: Book & Look

Fotografia de coberta: Shutterstock

Fotografia de l'autor: Fernando Sánchez

1a edició, febrer 2020

ISBN: 978-84-8348-542-2

Depòsit legal: B. 23764-2019

Imprés a Espanya

Printed in Spain

EGS – Rosari, 2 – Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*A mon pare, gran pilot que ja iniciat
el seu últim vol.*

*En mitad de la plaza hay quien se vuelve
y levanta los ojos
para buscar la luz en mi ventana,
el faro de la noche y sus fantasmas.*

Luis García Montero, *El lector*

*McDonald's de l'estació de Sants,
Barcelona. 30 de juny, 20.20 h*

«Estranys», pensa Lara mentre es repassa el reflex a la pantalla del mòbil. «Som dos estranys.»

Dos desconeguts que, malgrat tot, han decidit trobar-se aquesta nit en un escenari tan poc suggeridor com el McDonald's de l'estació de Sants.

Terra de ningú, perquè a les estacions ningú no s'hi queda. Són cruïlles de camins, tal com li ha explicat Wilde hores abans en proposar-li aquell punt de trobada. «Espais que es buiden de matinada», ha acabat ell, abans d'enviar-li un últim missatge en forma de punts suspensius.

Una invitació així no es pot rebutjar.

Lara se sent cada vegada més atrapada pel magnetisme d'aquell xic, pel seu misteri. «És llest. Sap que jo no hauria acceptat quedar en un lloc menys públic sense conèixer-lo.»

Ella ha d'admetre, a més, que no tot el món és capaç de vendre com una cosa romàntica una cita en un McDonald's, encara que siga en un amb un toc de presumpta cafeteria com aquell. Sí, Wilde és llest. Lara

es pregunta, d'altra banda, quines possibilitats reals hi ha que un xic tan interessant, tan culte, tan ocurrent... estiga bo i no siga gai.

—Prou per estar disposada a comprovar-ho.

Acaba de parlar en veu alta. Sola. Afortunadament, no pareix que ningú del seu voltant se n'haja adonat.

El problema de llocs com aquell, es queixa Lara en silenci, és que tornen invisibles les persones. I més en una estació, és clar. Allà tot el món està més pendent de les maletes que de la gent. Així i tot, se sent observada; la seua mirada es creua amb la d'altres joves, tot i que ningú no fa acció de reconèixer-la. Deu ser, Wilde, cap d'ells? Entre tants desconeguts de diferents races, edats i aspectes és impossible cridar l'atenció, i ara es veu incapaç de distingir cap perfil que encaixe amb la idea que s'ha anat forjant, després de tantes hores de missatges i xats, del seu company virtual.

I si ell ja està allí, i l'espia? Gràcies al seu anonimat podria estar al seu costat i Lara ni se n'adonaria. Wilde juga amb avantatge en aquella cita a cegues: ja sap com és ella, ha tingut l'oportunitat de veure'n fotos en Twitter. Està en condicions d'identificar-la. En canvi, el perfil de Wilde en la xarxa l'únic que mostra és un paisatge de muntanya i mai no hi ha publicat fotos seues. Per això Lara només compta amb el record de les llargues converses que han mantingut cada matinada per imaginar la seua figura, el rostre, les mans. Potser no és un material massa fiable per tal de dissenyar xics.

Definitivament, no ho és.

Els nervis la devoren. Es regira a la cadira i consulta l'hora que li indica el mòbil: falten cinc minuts per a les huit i mitja, el moment acordat per a la trobada.

Huit i mitja divendres, trenta de juny.

Només Berta, la seua millor amiga i còmplice de tantes aventures, està al corrent d'aquella cita que els seus pares no haurien autoritzat mai. De fet, han pactat que Lara li farà una telefonada perduda a les nou per tal de confirmar que tot va bé.

Els minuts transcorren. Queda molt poc. En aquell moment a Lara l'assalta el gran dubte: se n'hauria d'anar abans que siga massa tard? Ha sigut una bona idea fer aquell pas, després de dos mesos limitant-se a parlar amb ell a través de la xarxa? No hauria d'haver exigít alguna garantia més abans d'avançar així?

La seua ment, propensa al drama, concep terribles avatars de Wilde: un vell pederasta que estira els dits artrítics cap a ella mentre es llepa els bigots; un psicòpata que afile el ganivet amb què acostuma a esquarterar adolescents; el líder d'una secta que busca carn fresca per tal de sacrificar en rituals satànics; un violador compulsiu (molt compulsiu)...

O un tímíd patològic, d'aquells que no obrin la boca quan arriba el moment de la trobada presencial.

Totes aquelles possibilitats quasi li pareixien millors que una última que ni s'atreveix a considerar: i si apareix el seu ex? A part de dir-ho a Berta, Lara no ha contat a ningú el pla d'aquella nit, però Jordi és capaç d'haver-se'n assabentat. Sobretot perquè algunes de les piulades que ha publicat ella durant els últims

dies permeten intuir la seua connexió amb Wilde. Es penedeix d'haver sigut tan poc prudent.

Sí, Jordi se n'ha pogut assabentar. Amb prou faenes fa tres mesos que han tallat i ell ho porta tan malament que ha amenaçat de suïcidar-se si Lara comença a eixir amb algú altre. Una fanfarronada? Qui ho sap. Per si de cas, ella ha denunciat a la policia l'assetjament al qual la sotmet. A pesar de tot, com que no hi ha cap perill directe per a Lara, l'únic que ha aconseguit és que el seu avís quede registrat. Tampoc no es pot fer massa cosa més; una ordre d'allunyament potser protegeix la víctima de l'assetjament, però no impedeix un suïcida posar fi a la seua pròpia vida.

Lara està cansada. Vol superar aquesta ruptura, allunyar-se per sempre de Jordi. Per això s'aferra amb tanta força a la salvació que suposa l'aparició d'algú com Wilde.

No es penedeix d'haver acabat amb el seu ex; tot al contrari: aquesta relació és història i no està disposada a sotmetre's al seu xantatge de perdedor. Precisament per demostrar-se a si mateixa la seua llibertat legítima, està allí en aquells moments, assistint a una cita amb un altre xic. Disposada a començar de nou. A passar pàgina.

«No», procura calmar-se. «És impossible que aparega Jordi. No sap el lloc ni l'hora en què hem quedat i ni tan sols viu prop de Sants.» Tot i que els altres candidats imaginats per a aquella cita a cegues no són tan improbables...

La seua amiga Berta sí que seria capaç d'enfrontar-se a totes aquelles amenaces, incloent-hi Jordi. És forta, imperiosa, fins i tot agressiva quan la situació ho requereix. Tant de bo estiguera amb ella.

Lara, farta de la seua incertesa, està a punt d'eixir corrents. Se sent temptada de confondre's entre totes aquelles figures que albira a través del vidre des de la seua posició, siluetes amb pinta de passatgers de l'AVE que es perden amb el seu equipatge fent cap al vestíbul de l'estació. Intenta resistir aquest impuls, es força a recuperar la tranquil·litat. «No sigues ridícula», es diu. «No fuges. Cap d'aquests perfils perillosos amb els quals acabes de fantasiejar hauria quedat ací.»

O això es vol creure.

Dos minuts. D'ací a uns segons ja ni tan sols disposarà de la possibilitat d'eludir la trobada. O s'alça i desapareix o...

Lara no es mou. Impossible. Tot i el risc, no s'escaparà sense sentir per fi la veu de Wilde, sense enfrontar-se a la seua mirada eterna.

«Mirada eterna.»

Lara ha tornat a deixar-se portar per una fantasia romàntica. Com ha pogut triar aquell adjectiu enmig d'un entorn tan miserable?

Només les hamburgueses són eternes en un McDonald's gràcies a la seua composició química, que val més ignorar.

El compte arrere continua i el flux de persones que va i ve als voltants de la seua taula continua creixent.

Wilde podria ser qualsevol.

Lara se l'imagina entrant a l'estació amb pas ferm, entre les mans el llibre que han pactat que ha de portar per a delatar-se: *Carta d'una desconeguda*, una de les seues històries preferides.

Un minut.

Wilde ha d'estar a punt d'aparéixer.

«Ves-te'n ara, que encara estàs a temps», li xiuxiueja una veu en la seua consciència, que es va apagant a mesura que la imatge idealitzada del xic guanya nitidesa.

Però Lara ha deixat arrere el punt sense retorn. Per a ella, en aquell instant, la pitjor amenaça és que ell no acudisca a la cita.

S'esperarà.

Necessita conéixer, per fi, el seu enigmàtic company de matinades.

Capítol u

*McDonald's de Sants,
30 de juny, 20.31 h*

Wilde ha amagat l'exemplar de *Carta d'una desconeguda* fins just abans d'arribar a la seua taula, així que Lara amb prou faenes li ha prestat atenció mentre apareixia per la porta i avançava en la seua direcció; està massa pendent del seu rastreig de sospitosos per fixar-se en una figura que, en aparença, no compleix el requisit. Només quan es troba davant del seu objectiu, a una distància d'un metre, Wilde aprofita un creuament de mirades, dibuixa un somriure blanquíssim i mostra el llibre.

—Hola.

Lara titubeja al principi, amb els ulls clavats en el volum que ell sosté com una credencial. Tarda a reaccionar. Després de tants preparatius, de tants assajos mentals per a aquell moment, el xic l'ha agafat desprevinguda. Odia provocar una mala primera impressió, però ja és tard per intentar arreglar-ho. Confia a millorar la seua imatge durant el sopar.

—Wilde? —pregunta quan aconseguix articular paraula, penedint-se immediatament d'una comprovació tan estúpida com el gest que encara té pintat a la cara.

A pesar de tot, ell no riu. Simplement assenteix i assenyala la cadira buida.

—Puc seure o t'has endut una decepció tan gran que prefereixes que me'n vaja?

Té un accent català molt marcat.

—No, no! Perdona, ha sigut la sorpresa... Jo...

Ni tan sols s'han fet dos besos per saludar-se. Quin desastre de començament.

A Lara li arriba, provinent d'ell, una agradable olor d'acabat de dutxar que es mescla amb l'aroma familiar d'una colònia que no identifica. Aprofita els segons que tarda Wilde a acomodar-se per estudiar-li les faccions: no és especialment guapo, però sí que és atractiu. Té un no sé què. Deu fer al voltant d'u huitanta i està molt prim. De pell molt pàl·lida, els ulls grans, negríssims, pareixen dissenyats per estudiar-ho tot fins al mínim detall. És moré i porta els cabells molt curts, la qual cosa contrasta amb les seues celles espesses. A les galtes li avança l'ombra d'una barba que encara no li creix amb prou densitat per quedar bé. La seua amiga Berta ho descriuria com «intent fallit de barba». Lara prossegueix l'examen: els llavis fins del xic i el seu nas sorprenentment esmolat donen un aire enèrgic a la seua expressió, que ell procura suavitzar amb la que, sens dubte, és la seua millor arma: el somriure.

Una arma que fa anar molt bé.

Lara encara té temps d'abaixar la mirada per concloure la seua discreta inspecció: tot i que la taula tapa part de la seua figura, els muscles estrets del xic permeten intuir una complexió poc atlètica. Vesteix

una camisa de quadres, texans —els ha arribat a veure abans que s'asseguera—, i calça unes vambes negres.

El conjunt, tot i que no és espectacular, la motiva. Lara decideix que Wilde ha superat la primera prova. No obstant això, pensa ser molt més rigorosa pel que fa a la resta. Al cap i a la fi, és ell qui li ha fet alimentar unes expectatives altes després de tantes confidències nocturnes. S'haurà de comprovar si està a l'altura en el cara a cara... i si ella també respon al que busca Wilde. La nit tot just comença.

—Per fi ens coneixem —diu ell, mirant-la als ulls.

Parla amb aplom. No fa la impressió d'estar nerviós.

—Per fi *ens veiem* —corregix Lara—. Perquè encara no sé res de tu. Ni tan sols el teu nom de veritat.

Wilde deixa anar una rialleta.

—Tens raó. En aquest joc has arriscat més que jo. Gràcies.

A Lara li agrada la seua veu, d'una gravetat suau. D'aquelles que embolcallen com si foren abraçades. Aquell xic serviria per a ser locutor de ràdio. La xica no pot evitar preguntar-se com deu sonar un *t'estime* d'una veu com aquella, un pensament que intenta traure's del cap. Com pot ser tan sentimental?

—Es nota que vas ser tu qui va posar les normes —li recorda.

—Va ser meua, la iniciativa, no?

—És fàcil fer el primer pas si ets anònim.

Wilde es redreça a la cadira. No esperava retrets en el primer contacte real.

—Si no et sembla bé, per què vas acceptar?

—Per curiositat, però no t'equivoques: si busques una xica submisa, ja te'n pots anar i tots dos ens estalviarem el temps.

Lara prefereix semblar malcarada al principi, així camufla el seu nerviosisme. Tampoc no està disposada a deixar-se arrossegar per una simple atracció física. El que l'ha portat fins allí, a arribar tan lluny en aquell joc, ha de ser alguna cosa més ambiciosa. I més equilibrada entre tots dos.

—Mai no m'has paregut una xica submisa ni és això el que m'interessa —diu Wilde—. T'ho promet.

—Me n'alegre. Perdona, així no hi haurà malentesos.

—Hi estic d'acord. I doncs?

—Doncs no ho sé, potser em correspon a mi marcar el ritme.

Ell se la mira amb cautela. No comptava perdre el control tan prompte.

—I això vol dir que...

—Que ha arribat el moment que sigues tu qui faça més passos. T'ha arribat l'hora.

Li toca a ell exposar-se, tal com ha començat a fer apareixent allí, mostrant-se per primera vegada. Tot i que Lara no es conformarà amb això.

—Em pareix just —Wilde s'alça, s'inclina cap a ella i, aquesta vegada sí, li fa dos besos a les galtes—. Em dic Gerard. Encantat.

—Ja sabia que eres català —somriu Lara, malgrat que els besos encara l'han posat més tensa—. Les teues piulades.

—Però moltes les escric en castellà.

—El cinquanta per cent, més o menys.

—Ho has calculat?

Lara arronsa els múscles.

—L'única informació que podia aconseguir de tu era aquesta, així que he repassat el que has publicat en Twitter des que et vas obrir el perfil. No ets massa actiu, potser per això tens pocs seguidors.

—Tindre res a dir i saber dir-ho en dos-cents huitanta caràcters no és fàcil.

—Per a tu no, sens dubte. Després de les nostres converses em queda clar que necessites mil paraules només per saludar. És una cosa que m'encanta de tu —afegint, per evitar confusions.

—Només m'enrotlle si l'altra persona m'interessa.

Mirada intensa, veu profunda que acaricia. Lara reconeix que Gerard té una manera molt eficaç de deixar anar compliments, tot i que no està disposada a posar-li-ho tan fàcil.

—Aleshores, com t'he de dir? Gerard o Wilde?

Lara està fent un veritable esforç per mantindre's freda, quasi calculadora. No encaixa amb la seua manera de ser, molt més apassionada i somiadora, però s'ha promès a ella mateixa —i perquè l'ha obligat Berta— que seria prudent.

—Millor Wilde —respon ell—. Ens vam conèixer així, no? Mantinguem el misteri.

Trau el mòbil de la butxaca, un iPhone 7, en desactiva el so i l'aparta a un costat, tota una declaració d'intencions.

—D'acord —assenteix Lara alhora que també col·loca el seu telèfon sense so damunt de la taula. Mesurarà el veritable interès del xic en funció de la

freqüència en què faça ullades a la pantalla del seu—. Ets de Barcelona? No m'has respost mai aquesta pregunta. Ja saps que jo visc ací, però soc de Saragossa.

Wilde sempre s'ha mostrat molt cautelós amb les seues dades personals.

—No, soc de Tarragona. De la zona de Valls —completa de sobte.

Lara se sorprén d'aquesta disposició a facilitar més dades, acostumada a l'hermetisme que ell ha anat oferint en les converses que s'allunyaven de les seues aficions, gustos o somnis. Deu ser que ha entés la seua queixa. Ho agraeix, però no s'oblida que de moment s'ha de cenyir a aquella primera fase de prova. Recupera el to d'interrogatori:

—No se't veu gens nerviós. Acostumes a quedar amb moltes xiques d'aquesta manera?

Wilde obri molt els ulls.

—És la primera vegada que faig una cosa així!

Pareix ofés. Lara torna a contindre les ganes d'abandonar l'actitud distant, de disculpar-se per aquella rebuda. A cada minut que passa els sentiments que van nàixer a través de la xarxa van ocupant més espai en el seu interior. Sí, es podria enamorar d'aquest xic. La trobada presencial només està confirmant el que ja ha començat a sentir per ell... Tot i que se l'havia imaginat amb un físic diferent.

Siga com siga, li ha costat ben poc acceptar la realitat.

—És que et veig tan segur, tan tranquil...

Wilde sospira.

—Simple postureig, Lara. No te n'adones? M'estic esforçant per impressionar-te, això és tot. Ja em coneixes, tant que hem parlat...

—No, no et conec.

Lara encara no abaixa la guàrdia.

—Doncs vull que ho sàpies: per dins estic... espantat.

—Espantat? —ara és ella qui se sorprén—. De mi?

Wilde es banya els llavis, titubeja i, per primera vegada, Lara entreveu en el seu semblant un xic que mesura cada paraula, que no xafa tan fort com aparenta.

—Em fa por cagar-la —admet—, que te'n vages i no et torne a veure ni a parlar amb tu.

Lara agafa aire.

—Jo sent el mateix, Gerard.

Li ha dit Gerard. Un error.

Els dos es queden en silenci. No resulta fàcil sincerar-se ni mantindre una conversa en aquelles circumstàncies, quan ja s'han dit tantes coses des del refugi segur de les seues habitacions. Fer-ho cara a cara suposa tot un repte.

—Les converses presencials —diu Lara—. Tot improvisació.

—I sense jugar a casa —Wilde assenyala les taules del seu voltant—. Tampoc no tenim aquell temps per a pensar que ens dona el fet d'haver de pitjar les tecles del mòbil. Tot i que no ho estem fent tan malament, no?

—Crec que tu ho fas millor que jo.

—Per res del món.

Lara descarta amb un gest aquest comentari.

—No cal que mentisques, sé quins són els meus punts dèbils.

Es pregunta si ha sonat massa desagradable. Aquesta vegada no era la seua intenció.

—Sempre podem comunicar-nos per WhatsApp...

—Wilde no pareix molest, conserva el somriure—. No seríem els primers que s'envien missatges des de la mateixa taula.

—Em veig molt capaç de fer-ho, així que no hi insistisques —Lara li fa un colp afectuós en un braç, la qual cosa constitueix un primer acostament que ell capta—. Si hem tingut el valor de quedar, segur que sobreviurem a una conversa real.

—Hi estic d'acord.

Es tornen a quedar callats.

—No comptava començar tan fort —Wilde prova ara amb l'estratègia de la franquesa—. Però m'agrada que no et talles, que sigues directa.

—És que no ho soc —ella remena el cap—. Hui, pel que sembla, la nit va de postures.

Tots dos riuen. A poc a poc, l'ambient entre ells es va relaxant.

—Et va bé si demanem alguna cosa per guanyar temps? —suggereix Lara—. Segur que així se'ns acudeixen temes de conversa inofensius.

—Bona idea! Me n'encarregue jo —Wilde s'alça—. Què vols prendre?

Lara decideix que es deixarà convidar. Considera que s'ho ha guanyat per la seua aposta cega per Wilde. Com bé ha dit ell, és la qui més ha arriscat en acudir a la cita.

—Un McMenú de pollastre amb creïlles fregides i una Coca-Cola.

—Mida?

—La normal, gràcies.

Wilde s'allunya rumb a la fila de les caixes. Aleshores, Lara opta per deixar aparcada la seua tendència al romanticisme i aprofita per tal de completar l'anàlisi física del xic: els pantalons li queden bé, són molt ajustats i li marquen unes bones cames.

—Bon cul —afig en un xiuxiueig—. Berta estaria orgullosa de mi.

Sí, Wilde no està malament. No està gens malament.

Lara consulta l'hora que marca el telèfon. La seua amiga deu estar pendent del seu per si ha de córrer a rescatar-la.

—No caldrà —xiuxiueja, mentre prem el número de Berta—. De moment, la cita continua.

Penja després d'haver sentit el so de la telefonada a l'altra banda de la línia. Això alliberarà la seua amiga, que ha quedat més tard per anar a una discoteca coneguda. «A veure si t'ho passes tan bé com m'hoestic passant jo, Berta», pensa. A continuació, fixa la vista en l'entrada. No aconsegueix ignorar l'amenaça de Jordi. I si s'ha assabentat de la trobada i apareix per allí? Potser fa setmanes que la controla... Fins i tot ha pogut seguir-la.

Absorta, no s'adona que Wilde ha tornat amb la safata del menjar.

—Lara?

Ella es gira en sentir aquella veu que tant la impressiona.

—Perdona, estava distreta.

Wilde s'asseu i reparteix el contingut de la safata entre els dos.

—Estàs pendent de l'entrada des que he arribat. Què passa?

De manera que ho ha notat. A Lara li encantaria dissimular millor.

—Recordes que fa unes quantes nits et vaig parlar del meu ex?

—Sí, aquell tal Jordi. Dènou anys, alt, treballa en un taller. T'està empipant? —el to de Wilde es torna dur—. Si apareix per ací per molestar-te...

—Tranquil, supose que soc una miqueta paranoica. Fins ara no ha arribat tan lluny.

Tot i que ella tampoc no havia arribat tan lluny amb un xic des que van tallar, pensa amb angoixa.

—I doncs?

—Em continua telefonant i enviant missatges, res més. Passa que... —no li ha de continuar amagant una cosa així—, és que fa poc em va dir que si isc amb un altre... es matarà. Ha sigut la seua última estratègia: el xantatge emocional. No t'ho vaig voler contar quan vam parlar. No em vaig atrevir.

Wilde, que estava a punt de beure, ha parat el seu moviment. Deixa el got damunt de la taula.

—Però no ho devia dir seriosament...

Lara pensa uns segons la resposta.

—És ben capaç de fer-ho.

Ja ho podria haver fet, en realitat. Lara no ho diu, però fa dos dies que ha deixat de rebre missatges del seu ex. Casualitat? I si l'ha estat espiant per la xarxa i s'ha assabentat de les seues converses amb Wilde o fins i tot de la seua cita? Potser ha pogut arribar a interpretar algunes de les seues últimes piulades, en què insinuava novetats en la seua vida. Lara no sap si sentir alleujament o inquietar-se davant de la manca de notícies de Jordi.

—El que faça aquest tio no és responsabilitat teua, Lara.

—Però imagina't que...

Wilde li endevina els pensaments:

—No seria culpa teua —insisteix—. Això és el que ell vol que cregues, senzillament. No li ho permetes, la seua vida ja no té res a veure amb tu.

Lara entén aquest argument. Se l'ha repetit moltes vegades durant els últims dies, però la ruptura és massa recent. Jordi encara li ronda molt pel cap i no suportaria pensar que ha provocat de cap manera la seua mort.

—Això és just el que vol que sentes —Wilde li lliga els ulls amb precisió—. No li seguisques el rotllo.